

Imod Guillotinens Logik

Hvorfor Pariserkommunen brændte guillotinen, og hvorfor vi også bør gøre det

08/04-2019

Indhold

Hævn	8
En Meget Kort Historie om Guillotinen	10
Fetichering af Statsvold	18
At Straffe de Skyldige	20
I Stedet for Guillotinen	24
Befrielse, Ikke Udryddelse	28
Tillæg: Den Halshuggede	33
Anbefalet Læsning	43

For 148 år siden i denne uge, den 6. april 1871, beslaglagde bevæbnede deltagere i den revolutionære Pariserkommune guillotinen, der blev opbevaret nær fængslet i Paris. De bragte den til foden af statuen af Voltaire, hvor de smadrede den i stykker og brændte den i et bål, til bifald fra en enorm menneskemængde. Dette var en populær aktion, der opstod fra græsrodderne, ikke et skuespil koordineret af politikere. På det tidspunkt kontrollerede Kommunen Paris, som stadig var beboet af folk af alle klasser; de franske og preussiske hære omringede byen og forberedte sig på at invadere den for at gennemtvinge Adolphe Thiers' konservative republikanske regering. Under disse forhold var afbrænding af guillotinen en modig handling, der afviste rædselsheredømmet og idéen om, at positiv social forandring kan opnås ved at slagte mennesker.

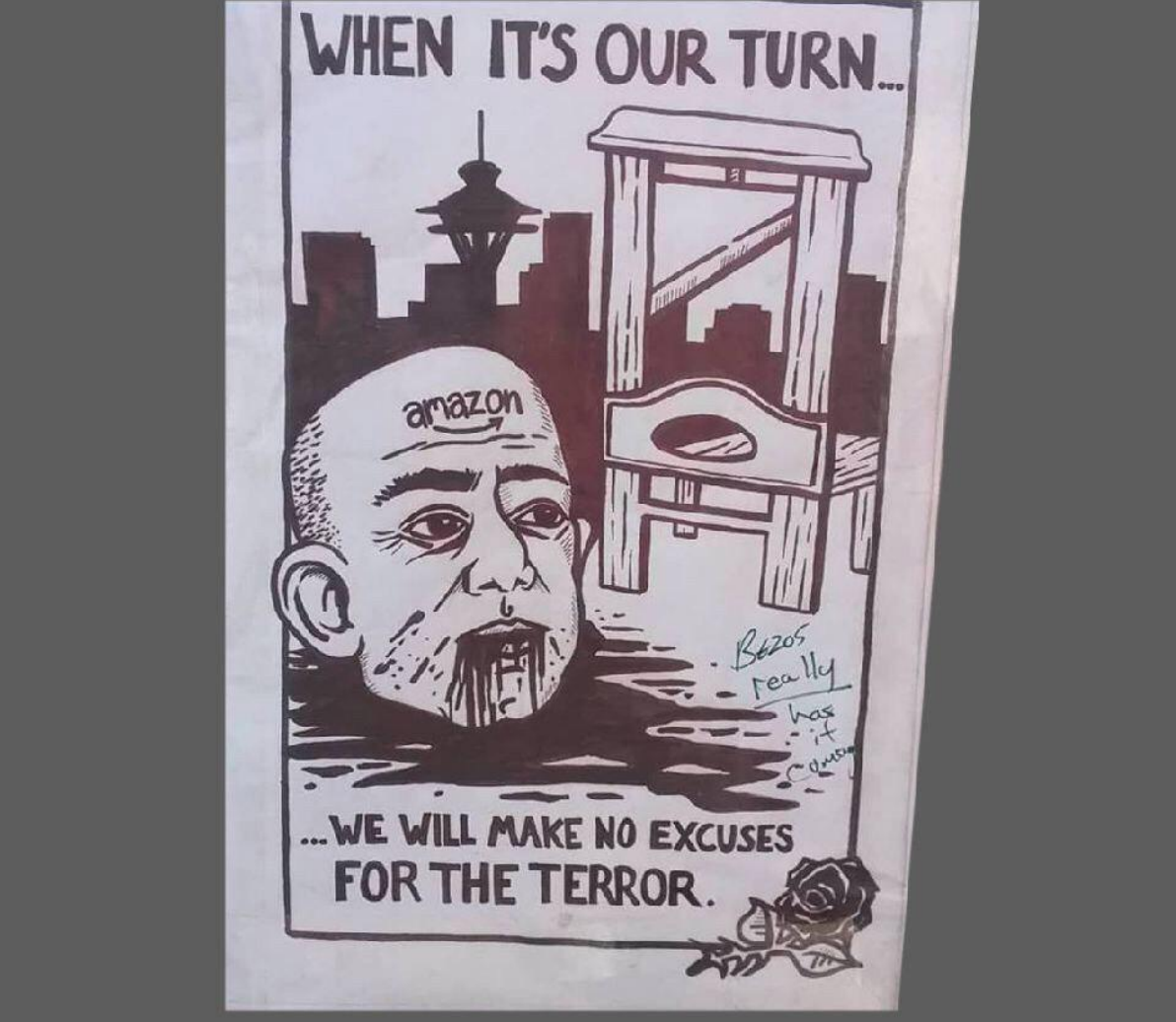
"Hvad?" siger du i chok: "Kommunerne brændte guillotinen? Hvorfor i alverden skulle de gøre *det*? Jeg troede, at guillotinen var et symbol på befrielse!"

Ja hvorfor? Hvis guillotinen *ikke* er et symbol på befrielse, hvorfor er den så blevet sådan et standardmotiv for den radikale venstrefløj i de seneste år? Hvorfor er internettet fyldt med guillotine-memes? Hvorfor synger The Coup "We got the guillotine, you better run"? Det mest populære socialistiske tidsskrift hedder *Jacobin*, efter de oprindelige fortalere for guillotinen. Det kan da vel ikke alt sammen bare være en ironisk opblomstring af dvælende højreorienterede bekymringer om den franske revolution.

Guillotinen er kommet til at optage vores kollektive fantasi. I en tid, hvor splittelserne i vores samfund breder sig mod borgerkrig, repræsenterer det kompromisløs blodig hævn. Det repræsenterer ideen om, at statens vold kunne være en god ting, hvis kun *de rigtige mennesker* var ansvarlige.

De, der tager deres egen magtesløshed for givet, antager, at de kan fremme grusomme hævnfantasier uden konsekvenser. Men hvis vi mener det alvorligt med at ændre verden, skylder vi os selv at sørge for, at vores forslag ikke er lige så grusomme.

En plakat i Seattle, Washington. Citatet er fra Karl Marx.

Hævn

Det er ikke overraskende, at folk vil have blodig hævn i dag. Kapitalistisk profitmageri gør hurtigt planeten ubeboelig. Den amerikanske grænsepatrolje kidnapper, bedøver og fængsler børn. Der forekommer jævnligt individuelle racistiske og kvindehadske voldshandlinger. For mange mennesker er hverdagen i stigende grad ydmygende og nedværdigende.

Dem, der ikke ønsker hævn, fordi de ikke er medfølelse nok til at blive forarget over uretfærdighed, eller fordi de *simpelthen ikke er opmærksomme*, fortjener ingen anerkendelse for dette. Der er mindre dyd i apati end i de værste udskejelser af hævngrænseløshed.

Ønsker jeg at hævne mig på de politifolk, der ustraffet myrder mennesker, på de milliardærer, der tjener penge på udnyttelse og gentrificering, på de sexister og racister, der chikanerer og doxxer folk? Ja, selvfølgelig gør jeg det. De har dræbt mennesker, jeg kendte; de forsøger at ødelægge alt, hvad jeg elsker. Når jeg tænker på den skade, de forårsager, føler jeg mig klar til at brække deres knogler, til at dræbe dem med mine bare hænder.

Men det ønske adskiller sig fra min politik. Jeg kan ønske mig noget uden at skulle reverse-engineere en politisk begrundelse for det. Jeg kan ønske mig noget og vælge ikke at forfølge det, hvis jeg ønsker noget andet endnu mere - i dette tilfælde en anarkistisk revolution, der ikke er baseret på hævn. Jeg dømmes ikke andre mennesker for at ønske hævn, især hvis de har været igennem værre end jeg har. Men jeg forveksler heller ikke det ønske med et udspil om befrielse.

Hvis den slags blodtørst, jeg beskriver, skræmmer dig, eller hvis det simpelthen virker upassende, så burde du virkelig holde dig fra at joke om *andre* mennesker, der udfører industrialiserede mord på dine vegne.

For det er det, der kendetegner guillotinen fantasi: Det handler om effektivitet og afstand. De, der feticherer guillotinen, ønsker ikke at dræbe folk med deres bare hænder; de er ikke parate til at få nogens kød med deres tænder. De vil have deres hævn automatiseret og udført for dem. De er ligesom forbrugerne, der lystigt spiser Chicken McNuggets, men aldrig personligt kunne slagte en ko eller fælde en regnskov. De foretrækker, at blod-sudgydelse finder sted på en ordentlig måde, med alt papirarbejdet udfyldt korrekt, i henhold til det eksempel, som jakobinerne og bolsjevikkerne har sat for at efterligne den kapitalistiske stats upersonlige funktion.

Og en ting til: De ønsker ikke at skulle tage ansvar for det. De foretrækker at udtrykke deres fantasi ironisk og bevare plausibel benægtelse. Men enhver, der nogensinde har deltaget aktivt i sociale omvæltninger, ved, hvor snæver grænsen kan være mellem fantasi og virkelighed. Lad os se på den "revolutionerende" rolle, guillotinen har spillet i fortiden.

"Men hævn er uværdig for en anarkist! Daggryet, vores daggry, hævder ingen skænderier, ingen forbrydelser, ingen løgne; det bekræfter livet, kærlighed, viden; vi arbejder på at fremskynde den dag."

-Kurt Gustav Wilckens - anarkist, pacifist og snigmorder af oberst Héctor Varela, den argentinske embedsmand, der havde overvåget nedslagtningen af ca. 1500 strejkende arbejdere i Patagonien.

En Meget Kort Historie om Guillotinen

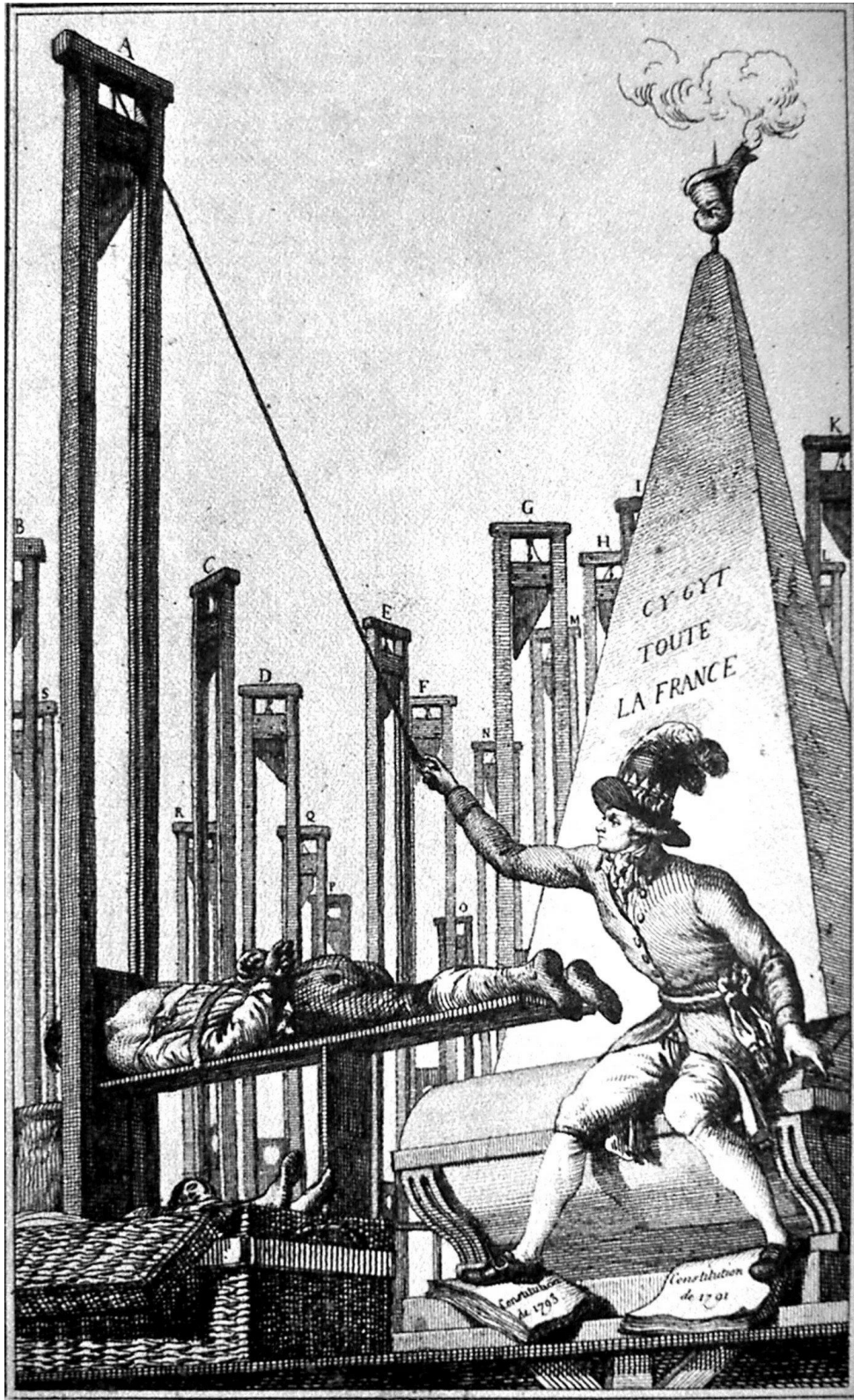
Guillotinen er forbundet med radikal politik, fordi den blev brugt i den oprindelige franske revolution til at halshugge monarken Louis XVI den 21. januar 1793, flere måneder efter hans anholdelse. Men når du først åbner Pandoras æske med udryddelseskraft, er det svært at lukke den igen.

Efter at være begyndt at bruge guillotinen som et instrument til social forandring, fortsatte Maximilien de Robespierre, engang formand for Jacobin Club, med at bruge den til at konsolidere magten for sin fraktion af den republikanske regering. Som det er sædvanen for demagoger, benyttede Robespierre, Georges Danton og andre radikale sig af hjælp fra *sans-culottes*, de vrede fattige, til at fordrive den mere moderate fraktion, Girondisterne, i juni 1793. (Girondisterne var også jakobinere; hvis du elsker en jakobiner, er det bedste, du kan gøre for ham, at forhindre hans parti i at komme til magten, da han helt sikkert vil være næste oppe mod muren efter dig.) Efter at have guillotineret Girondisterne i massevis, gik Robespierre i gang med at konsolidere magten på bekostning af Danton, *sans-culottes* og alle andre.

”Den revolutionære regering har intet til fælles med anarki. Tværtimod er dens mål at undertrykke den for at sikre og hærde lovens herredømme.”

-Maximilien Robespierre, der adskiller sin autokratiske regering fra de mere radikale græsrodsbevægelser, der var med til at skabe den franske revolution.

I begyndelsen af 1794 havde Robespierre og hans allierede sendt et stort antal mennesker, der var mindst lige så radikale som dem selv, til guillotinen, herunder Anaxagoras Chaumette og de såkaldte Enragés, Jacques Hébert og de såkaldte Hébertists, proto-feminist og abolitionist Olympe de Gouges, Camille Desmoulins (som havde haft modet til at foreslå sin barndomsven Robespierre, at ”kærlighed er stærkere og mere varig end frygt”)- og Desmoulins kone, for en god ordens skyld, på trods af at hendes søster havde været Robespierres forlovede. De sørgede også for guillotination af Georges Danton og Dantons tilhængere sammen med andre tidligere allierede. For at fejre al denne blodsudgydelse organiserede Robespierre Festen for det Højeste Væsen, en obligatorisk offentlig ceremoni, der indviede en opfundet statsreligion.

”Her ligger hele Frankrig,” læser indskriften på graven bag Robespierre i denne politiske tegning, der henviser til alle de henrettelser, han hjalp med at arrangere.

Derefter gik der kun halvanden måned, før Robespierre selv blev guillotineret, efter at have udryddet for mange af dem, der kunne have kæmpet ved siden af ham mod kontrarevolutionen. Dette satte scenen for en periode med reaktion, der kulminerede med, at Napoleon Bonaparte tog magten og kronede sig selv til kejsler. Ifølge den franske republikanske kalender (en nyskabelse, der ikke hang ved, men kortvarigt blev genindført under Pariserkommunen), fandt Robespierres henrettelse sted i løbet af Thermidor-måned. Derfor er navnet Thermidor for evigt forbundet med kontrarevolutionens begyndelse.

”Robespierre dræbte revolutionen med tre slag: henrettelsen af Hébert, henrettelsen af Danton, Det Højeste Væsens Kult... Robespierres sejr, langt fra at redde den, ville kun have betydet et mere dybtgående og uopretteligt fald.”

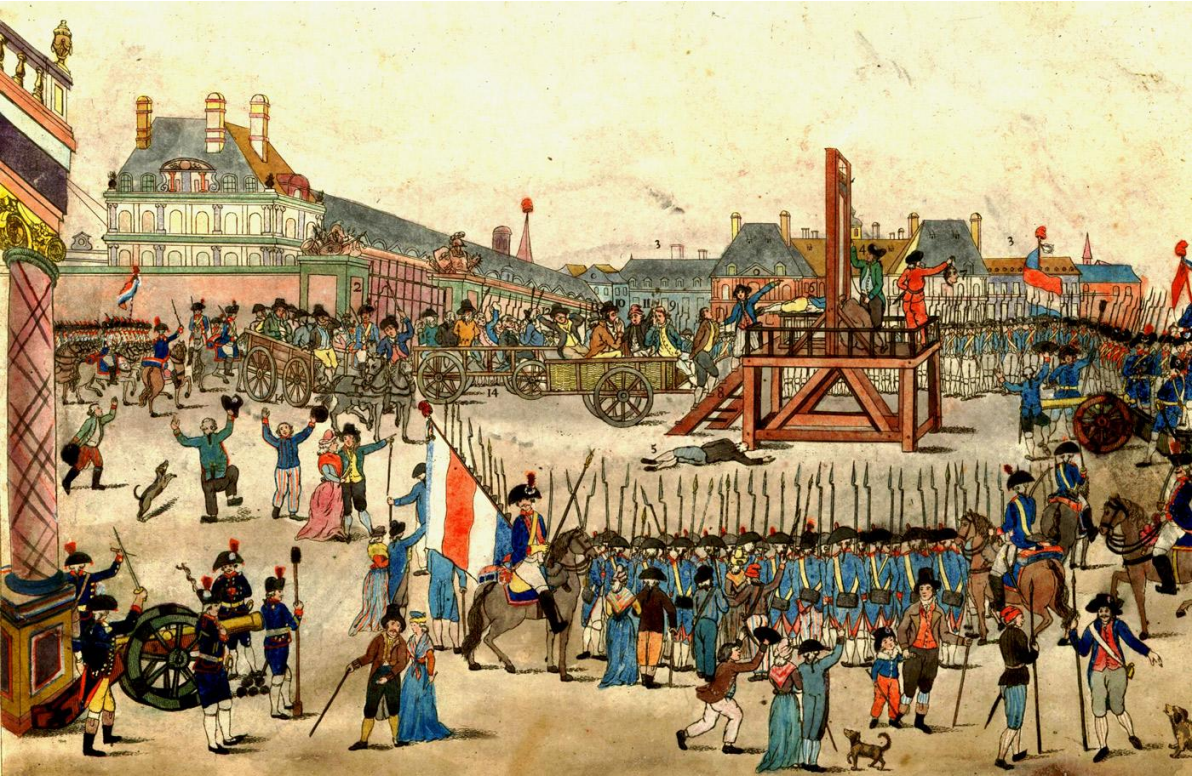
-Louis-Auguste Blanqui, selv næppe modstander af autoritær vold.

Men det er en fejl at fokusere på Robespierre. Robespierre selv var ikke en overmenneskelig tyran. I bedste fald var han en midkær apparatchik, der udfyldte en rolle, som utallige revolutionære kæmpede for, en rolle, som en anden person ville have spillet, hvis han ikke havde. Spørgsmålet var systemisk - konkurrencen om centraliseret diktatorisk magt - ikke et spørgsmål om individuel misgerning.

Tragedien i 1793-1795 bekræfter, at uanset hvilket værktøj du bruger til at frembringe en revolution, vil det helt sikkert blive brugt imod dig. Men problemet er ikke kun værktøjet, det er logikken bag det. I stedet for at dæmonisere Robespierre - eller Lenin, Stalin eller Pol Pot - må vi undersøge *guillotinenes logik*.

Til en vis grad kan vi forstå, hvorfor Robespierre og hans samtidige endte med at stole på masse mord som et politisk redskab. De blev truet af udenlandsk militær invasion, interne sammensværgelser og kontrarevolutionære opstande; de traf beslutninger i et ekstremt stressende miljø. Men hvis det er muligt at forstå, hvordan de kom til at omfavne guillotinen, er det umuligt at argumentere for, at alle drabene var nødvendige for at sikre deres position. Deres egne henrettelser afviser dette argument tydeligt nok.

Ligeledes er det forkert at forestille sig, at guillotinen hovedsageligt blev anvendt mod den herskende klasse, selv på højden af jakobinsk styre. Som fuldendte bureaukrater førte jakobinerne detaljerede journaler. Mellem juni 1793 og slutningen af juli 1794 blev 16.594 mennesker officielt dømt til døden i Frankrig, herunder 2639 mennesker i Paris. Af de formelle dødsdomme, der blev afsagt under terroren, blev kun 8 procent uddelt til aristokrater og 6 procent til medlemmer af præsteskrabet; resten blev delt mellem middelklassen og de fattige, med det store flertal af ofrene, der kom fra de lavere klasser.

Henrettelsen af Robespierre og hans kolleger. Robespierre er identificeret ved tallet 10; sidder i vognen, holder han et lommetørklæde til munden, efter at være blevet skudt i kæben under hans tilfangetagelse.

Historien, der udspillede sig i den første franske revolution, var ikke et tilfælde. Et halvt århundrede senere fulgte den franske revolution i 1848 en lignende kurs. I februar gav en revolution ledet af vrede fattige mennesker republikanske politikere statsmagt; i juni, da livet under den nye regering viste sig ikke at være bedre end livet under kongen, gjorde folket i Paris endnu en gang oprør, og politikerne beordrede hæren til at massakrere dem i revolutionens navn. Dette satte scenen for, at den oprindelige Napoleons nevø vandt præsidentvalget i december 1848 med løfte om at "genoprette orden". Tre år senere, efter at have sendt alle de republikanske politikere i eksil, afskaffede Napoleon III republikken og kronede sig selv til kejser - hvilket fik Marx til at sige, at historien gentager sig selv, "første gang som tragedie, anden gang som farce."

Ligeledes, efter den franske revolution i 1870 satte Adolphe Thiers ved magten, fællede han nådesløst Pariserkommunen, men dette banede kun vejen for endnu mere reaktionære politikere til at fortrænge ham i 1873. I alle tre af disse tilfælde ser vi, hvordan revolutionære, der er opsat på at udøve statsmagt, skal omfavne *guillotinen* for at erhverve den, for derefter, efter brutalt at have knust andre revolutionære i håb om at konsolidere kontrollen, uundgåeligt at blive besejret af mere reaktionære kræfter.

I det 20. århundrede beskrev Lenin Robespierre som en bolsjevikisk *avant la lettre* og *bekræftede* terroren som en forløber for det bolsjevikiske projekt. Han var ikke den eneste, der trak den sammenligning.

"Vi vil være vores egen Thermidor," husker bolsjevikiske apologet Victor Serge, at Lenin proklamerede, da han forberedte sig på at myrde oprørerne i Kronstadt. Med andre ord, efter at have knust anarkisterne og alle andre til venstre for dem, ville bolsjevikkerne overleve reaktionen ved selv at blive kontrarevolutionen. De havde allerede genindført faste hierarkier i Den Røde Hær for at rekruttere tidligere tsaristiske officerer til at slutte sig til den; sammen med deres sejr over oprørerne i Kronstadt genindførte de det frie marked og kapitalismen, omend under statskontrol. Til sidst overtog Stalin den stilling, der engang var besat af Napoleon.

Så guillotinen er ikke et redskab til befrielse. Dette var allerede klart i 1795, godt over et århundrede før bolsjevikkerne indledte deres egen terror, næsten to århundreder før De Røde Khmerer udryddede næsten en fjerdedel af befolkningen i Cambodja.

Hvorfor er guillotinen så kommet på mode igen som et symbol på modstand mod tyranni? Svaret på dette fortæller os noget om vores tids psykologi.

"VI TAGER IKKE HÆVN"

"Det kommunistiske diktators lange undertrykkelse af arbejderne har fremkaldt massernes helt naturlige harme. Som et resultat af dette er boykot eller fjernelse fra tjeneste af kommunisternes slægtninge blevet vedtaget flere steder. Det må ikke ske. Vi tager ikke hævn, men forsvarer vores arbejdende interesser. Det er nødvendigt at handle med tilbageholdenhed og kun fjerne dem, der gennem sabotage eller bagvaskende agitation forsøger at forstyrre genoprettelsen af arbejdernes magt og rettigheder."

-*Kronstadt Izvestia*, udgave 5 - 7. marts, 1921-udgaven af Kronstadt-opstandens dagblad

Fetichering af Statsvold

Det er chokerende, at radikale selv i dag ville knytte sig til jakobinerne, en tendens, der var reaktionær ved udgangen af 1793. Men forklaringen er ikke svær at komme frem til. Dengang, som nu, er der mennesker, der ønsker at tænke på sig selv som radikale uden faktisk at skulle foretage et radikalt brud med de institutioner og praksisser, som de allerede kender. "Alle døde generationers tradition vejer som et mareridt på de levendes hjerner," som Marx sagde.

Hvis - for at bruge Max Webers berømte definition - en aspirerende regering kvalificerer sig *til at repræsentere staten* ved at opnå et monopol på legitim brug af fysisk magt inden for et givet territorium, så er en af de mest overbevisende måder, hvorpå den kan demonstrere sin suverænitet, at udøve dødbringende magt uden konsekvenser. Dette forklarer de forskellige rapporter om, at offentlige halshugninger blev observeret som festlige eller endda religiøse begivenheder under den franske revolution. Før revolutionen var halshugninger bekræftelser af monarkens hellige autoritet; under revolutionen, da republikkens repræsentanter stod for henrettelser, bekræftede dette selvfølgelig, at de havde suverænitet - i folkets navn. "Louis må dø, så nationen kan leve," havde Robespierre proklameret og søgte at helliggøre den borgerlige nationalismes fødsel ved bogstaveligt talt at døbe den i blodet af den tidligere sociale orden. Da Republikken blev indviet af disse grunde, krævede den kontinuerlige ofre for at bekræfte sin autoritet.

Her ser vi essensen af staten: *den kan dræbe, men den kan ikke give liv*. Som koncentration af politisk legitimitet og tvang kan det gøre skade, men det kan ikke etablere den form for positiv frihed, som individer oplever, når de er baseret på gensidigt støttende fællesskaber. Det kan ikke skabe den form for solidaritet, der giver anledning til harmoni mellem mennesker. Hvad vi bruger staten til at gøre mod andre, kan andre bruge staten til at gøre mod os - som Robespierre oplevede - men ingen kan bruge statens tvangsapparat til befrielsens sag.

At fetichere guillotinen, som radikal, er som at fetichere staten: det betyder at fejre et mordinstrument, der altid vil blive brugt primært mod os.

De, der er blevet frataget et positivt forhold til deres egen handlekraft, kigger ofte rundt efter en surrogat at identificere sig med - en leder, hvis vold kan erstatte den hævn, de ønsker som følge af deres egen magtesløshed. I Trump-æraen er vi alle godt klar over, hvordan dette ser ud blandt undertrykte fortalere for højreekstrem politik. Men der er også folk, der føler sig magtesløse og vrede på venstrefløjen, folk, der ønsker hævn, folk, der ønsker at se staten, der har knust dem, vende sig mod deres fjender.

At minde "tankies" om de grusomheder og forræderier, der blev begået af statssocialister fra 1917 og fremefter, er som at kalde Trump racitisk og sexistisk. Offentliggørelsen af den kendsgerning, at Trump er en seksuel serie-overfaldsmand, gjorde ham kun mere populær med sin kvindehadiske base; ligeledes kan den blodige historie om autoritær partisocialisme kun gøre det mere tiltalende for dem, der hovedsageligt er motiveret af ønsket om at identificere sig med noget *magtfuldt*.

-Anarkister i Trump-æraen

Nu, hvor Sovjetunionen har været nedlagt i næsten 30 år - og på grund af vanskeligheden ved at modtage førstehåndsperspektiver fra den udnyttede kinesiske arbejderklasse - oplever mange mennesker i Nordamerika autoritær socialisme som et helt abstrakt begreb, så fjernt fra deres levede erfaring som massehenrettelser med guillotine. De ønsker ikke kun hævn, men også en *deus ex machina* for at redde dem fra både kapitalismens mareridt og ansvaret for at skabe et alternativ til det selv, og de forestiller sig den autoritære stat som en helt, der kunne kæmpe på deres vegne. Husk, hvad George Orwell sagde om de komfortable britiske stalinistiske forfattere i 1930'erne i sit essay "Inside the Whale":

"For folk af den slags er sådanne ting som udrensninger, hemmeligt politi, summariske henrettelser, fængsling uden retssag osv. osv. for fjernt til at være skræmmende. De kan sluge totalitarisme, fordi de ikke har nogen erfaring med andet end liberalisme."

At Straffe de Skyldige

”Stol på visioner, der ikke indeholder spande med blod.”

-Jenny Holzer

I det store og hele har vi en tendens til at være mere opmærksomme på de uretfærdigheder, der begås mod os, end vi er på de uretfærdigheder, vi begår mod andre. Vi er mest farlige, når vi føler os mest forurettet, fordi vi føler os mest berettiget til at dømme, at være grusomme. Jo mere berettigede vi føler os, jo mere forsigtige bør vi være med ikke at gentage justitsindustriens mønstre, forudsætningerne for fængselsstaten, guillotinen logik. Igen retfærdiggør dette ikke passivitet; det er simpelthen at sige, at vi skal gå mest kritisk frem, præcis når vi føler os mest retfærdige, for at vi ikke skal påtage os rollen som vores undertrykkere.

Når vi ser os selv som kæmper mod specifikke mennesker snarere end sociale fænomener, bliver det sværere at genkende de måder, hvorpå vi selv deltager i disse fænomener. Vi eksternaliserer problemet som noget uden for os selv, personificerer det som en fjende, der kan ofres for symbolsk at rense os selv. Men hvad vi gør mod den værste af os, vil i sidste ende blive gjort mod resten af os.

Som et symbol på hævn frister guillotinen os til at forestille os selv som dømmende magt, salvet med de vantros blod. Retfærdighedens og fordømmelsens kristne økonomi er afgørende for dette tableau. Tværtimod, hvis vi bruger det til at symbolisere noget, bør guillotinen minde os om faren ved at blive det, vi hader. Det bedste ville være at være i stand til at kæmpe *uden had*, ud fra en optimistisk tro på menneskehedens enorme potentiale.

Ofte er alt, hvad der kræves for at kunne ophøre med at hade en person, at lykkes med at gøre det umuligt for ham at udgøre nogen form for trussel mod dig. Når nogen allerede er i din magt, er det foragteligt at dræbe ham. Dette er det afgørende øjeblik for enhver revolution, det øjeblik, hvor de revolutionære har mulighed for at tage umotiveret hævn, at udrydde frem for blot at besejre. Hvis de ikke består denne test, vil deres sejr være mere skammelig end nogen fiasko.

Den værste straf, nogen kan påføre dem, der regerer og overvåger os i dag, ville være at tvinge dem til at leve i et samfund, hvor alt, hvad de har gjort, betragtes som pinligt - for dem at skulle sidde i forsamlinger, hvor ingen lytter til dem, for at fortsætte med at leve blandt os uden nogen særlige privilegier i fuld bevidsthed om den skade, de har gjort. Hvis vi fantaserer om noget, så lad os fantasere om at gøre vores bevægelser så stærke, at vi nærmest ikke behøver at dræbe nogen for at vælte staten og afskaffe kapitalismen. Dette er mere anstændigt for vores værdighed som partisaner af frigørelse.

Det er muligt at være engageret i revolutionær kamp med alle nødvendige midler uden at se livet som billigt. Det er muligt at undgå pacifismens skinhellige moralisme uden derved at udvikle et kynisk begær efter blod. Vi er nødt til at udvikle evnen til at udøve magt uden nogensinde at forveksle magt over andre for vores sande mål, som er kollektivt at skabe betingelserne for alles frihed.

”At menneskeheden kan blive forløst fra hævn: det er for mig broen til det højeste håb og en regnbue efter piskende storme.”

-Friedrich Nietzsche (ikke selv en tilhænger af befrielse, men en af de førende teoretikere af farene ved hævntørst)

Kommunarder, der brænder guillotinen som et "servilt instrument til monarkistisk dominans" ved foden af statuen af Voltaire i Paris den 6. april 1871.

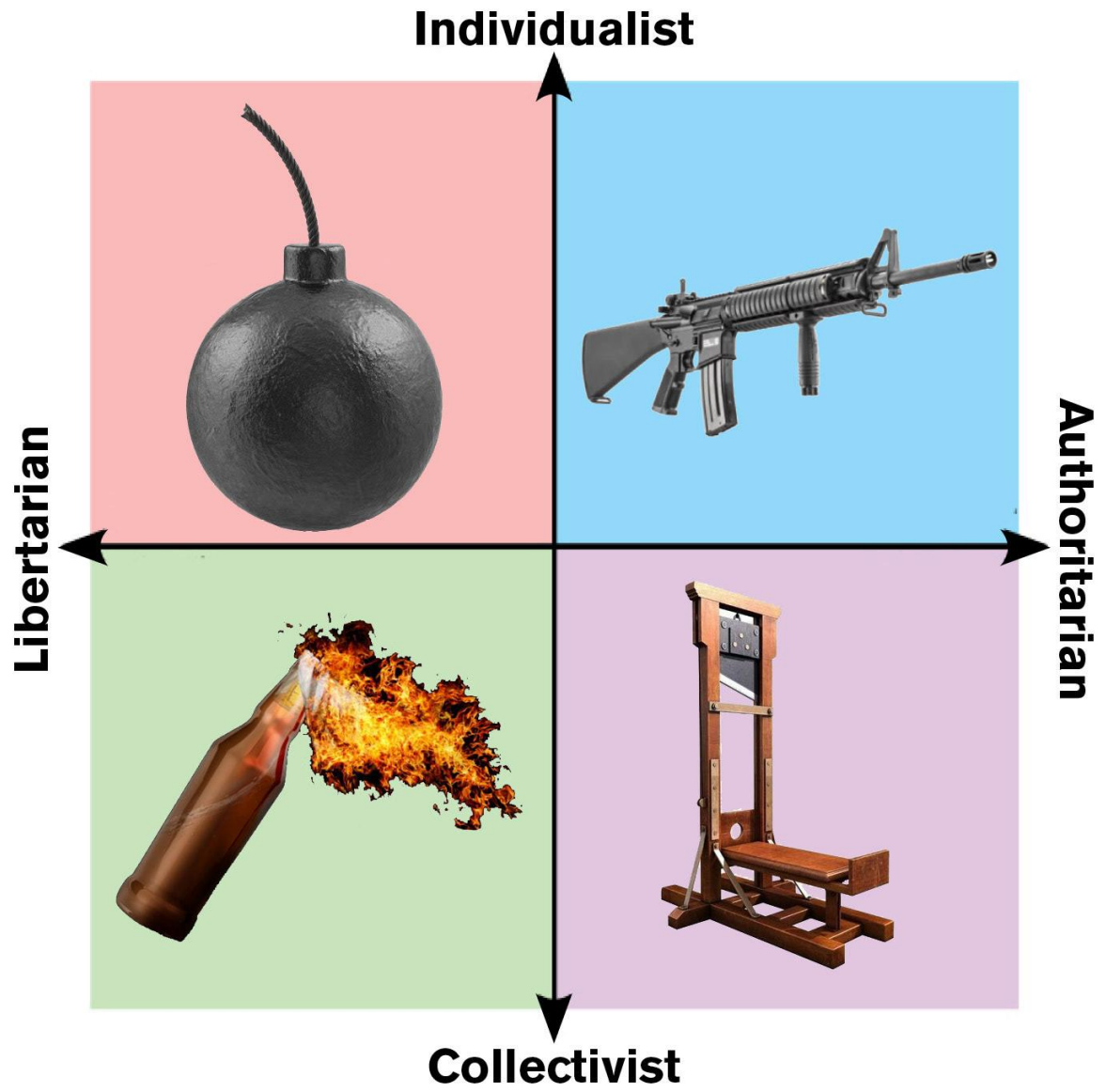
I Stedet for Guillotinen

Selvfølgelig er det meningsløst at påkalde vores undertrykkes gode hjerter, indtil det er lykkedes os at gøre det umuligt for dem at drage fordel af at undertrykke os. Spørgsmålet er, *hvordan man* opnår det.

Undskyldere for jakobinerne vil disputere, at der under omstændighederne i det mindste var behov for *noget* blodsudgydelse for at fremme den revolutionære sag. Praktisk talt alle de revolutionære massakrer i historien er blevet retfærdiggjort af nødvendighed - det er sådan, folk *altid* retfærdiggør massakrer. Selvom nogle blodsudgydelser *var* nødvendige, er det stadig ingen undskyldning for at dyrke blodtørst og berettigelse som revolutionerende værdier. Hvis vi ønsker at anvende tvang på en ansvarlig måde, når der ikke er noget andet valg, bør vi dyrke en afsky for det.

Har massedrab nogensinde hjulpet os med at fremme vores sag? De forholdsvis få henrettelser, som anarkister *har* udført - såsom drabene på pro-fascistiske præster under den spanske borgerkrig - har givet vores fjender mulighed for at skildre os i det værste lys, selv om de selv er ansvarlige for titusinde gange så mange mord. Reaktionære gennem historien har altid uærligt holdt revolutionære til en dobbeltstandard og tilgivet staten for at myrde civile i millionvis, mens oprørere bliver udskammet for så meget som at smadre et vindue. Spørgsmålet er ikke, om de har gjort os populære, men om de har en plads i et befrielsesprojekt. Hvis vi søger transformation snarere end erobring, bør vi vurdere vores sejr i henhold til en anden logik end det politi og militær, vi konfronterer.

Dette er ikke et argument mod magtanvendelse. Det er snarere et spørgsmål om, hvordan man anvender det uden at skabe nye hierarkier, nye former for systematisk undertrykkelse.

En taksonomi af revolutionær vold.

Billedet af guillotinen er propaganda for den slags autoritær organisation, der kan benytte sig af det pågældende værktøj. Hvert værktøj indebærer de former for social organisation, der er nødvendige for at anvende det. I sin erindringsbog, *Bash the Rich*, citerer klassekrigsveteranen Ian Bone Angry Brigade-medlem John Barker for, at "benzinbomber er langt mere demokratiske end dynamit", hvilket tyder på, at vi bør analysere ethvert modstandsværktøj med hensyn til, hvordan det strukturerer magten. Alfredo Bonanno og andre oprørere kritiserede den væbnede kampmodel, der blev vedtaget af hierarkiske autoritære grupper i Italien i 1970'erne, og understregede, at befrielse kun kunne opnås via horisontale, decentraliserede og inddragende modstandsmetoder.

"Det er umuligt at lave revolutionen med guillotinen alene. Hævn er magtens forkommer. Enhver, der ønsker at hævne sig, har brug for en leder. En leder til at føre dem til sejr og genoprette såret retfærdighed."

-Alfredo Bonanno, *Armed Joy*

Sammen kan en oprørsk menneskemængde forsvare en autonom zone eller udøve pres på myndighederne uden behov for hierarkisk centraliseret ledelse. Hvor dette bliver umuligt - når samfundet er brudt op i to forskellige sider, der er fuldt forberedt på at nedslagte hinanden med militære midler - kan man ikke længere tale om revolution, men kun om krig. Revolutionens forudsætning er, at undergravende virksomhed kan sprede sig på tværs af fjendskabslinjerne, destabilisere faste positioner, underminere de tilhørsforhold og antagelser, der understøtter autoritet. Vi bør aldrig skynde os at gå fra revolutionær bevægelse til krigsførelse. Det udelukker som regel muligheder i stedet for at udvide dem.

Som redskab tager guillotinen for givet, at det er umuligt at transformere sine relationer til fjenden, blot for at afskaffe dem. Desuden antager guillotinen, at offeret allerede er helt i brugernes magt. I modsætning til det kollektive mods bedrifter, vi har set folk opnå mod enorme odds i folkelige opstande, er guillotinen et våben for kujoner.

Ved at nægte at slagte alle vores fjender, holder vi muligheden åben for, at de måske en dag vil slutte sig til os i vores projekt om at transformere verden. Selvforsvar er nødvendigt, men hvor vi kan, bør vi tage den risiko, at efterlade vores modstandere i live. Ikke at gøre det garanterer, at vi ikke vil være bedre end de værste af dem. Fra et militært perspektiv er dette et handicap; men hvis vi virkelig stræber efter revolution, er det den eneste måde.

"Guillotinen er loven gjort konkret... Det er ikke neutralt og tillader dig ikke at forblive neutral. Den, der ser det, skælver, på mystisk vis rystet i deres grundvold. Alle sociale problemer sætter deres spørgsmålstegn omkring den klinge."

-Victor Hugo, *Les Misérables*

Befrielse, Ikke Udryddelse

”At give håb til de mange undertrykte og frygt til de få undertrykkere, det er vores opgave; hvis vi gør det første og giver håb til de mange, må de få blive skræmt af deres håb. Ellers ønsker vi ikke at skræmme dem; det er ikke hævn, vi ønsker for fattige mennesker, men lykke; ja, hvilken hævn kan tages for alle de tusinder år af lidelser for de fattige?”

-William Morris, ”How We Live and How We Might Live”

Så vi forkaster guillotinenes logik. Vi ønsker ikke at udrydde vores fjender. Vi tror ikke, at måden at skabe harmoni på er at subtrahere alle, der ikke deler vores ideologi, fra verden. Vores vision er en verden, hvor mange verdener passer ind, som Subcomandante Marcos udtrykte det - en verden, hvor det eneste, der er umuligt, er at dominere og undertrykke.

Anarkisme er et forslag til *alle* om, hvordan vi kan forbedre vores liv - arbejdere og arbejdsløse, mennesker af alle etniciteter og køn og nationaliteter eller mangel på samme. Det anarkistiske forslag er ikke i den ene eksisterende gruppes interesse mod en anden: det er ikke en måde at berige de fattige på bekostning af de rige eller at styrke én etnicitet, nationalitet eller religion på andres bekostning. Hele den tankegang er en del af det, vi forsøger at undslippe. Alle de ”interesser,” der angiveligt karakteriserer forskellige kategorier af mennesker, er produkter af den herskende orden og skal omdannes sammen med den, ikke bevares eller leffes til.

Fra vores perspektiv er selv de øverste positioner af rigdom og magt, der er tilgængelige i den eksisterende ordre, værdiløse. Intet, som kapitalismen og staten har at tilbyde, er noget værd for os. Vi foreslår en anarkistisk revolution med den begrundelse, at den endelig kunne opfylde længsler, som den herskende sociale orden aldrig vil tilfredsstille: ønsket om at være i stand til at forsørge sig selv og sine kære uden at gøre det på andres bekostning, ønsket om at blive værdsat for sin kreativitet og karakter rettere end for hvor meget profit man kan generere, længslen efter at strukturere sit liv omkring, hvad der er gennemgribende lykke i stedet for i henhold til konkurrencens krav.

Vi foreslår, at alle, der nu lever, kan klare sig - hvis ikke *godt*, så i det mindste *bedre* - hvis vi ikke var tvunget til at konkurrere om magt og ressourcer i nulsumsspil i politik og økonomi.

Overlad det til antisemitter og andre grønjakker at beskrive fjenden som en *slags* mennesker, at personificere alt, hvad de frygter, som Det Fremmede. Vores modstander er ikke en slags menneske, men den form for sociale relationer, der pålægger fjendtlighed mellem mennesker som den grundlæggende model for politik og økonomi. At afskaffe den herskende klasse betyder ikke at guillotiner alle, der i øjeblikket ejer en yacht eller penthouse; det betyder at gøre det umuligt for nogen systematisk at udøve tvangsmagt over andre. Så snart det er umuligt, vil ingen yacht eller penthouse sidde tom længe.

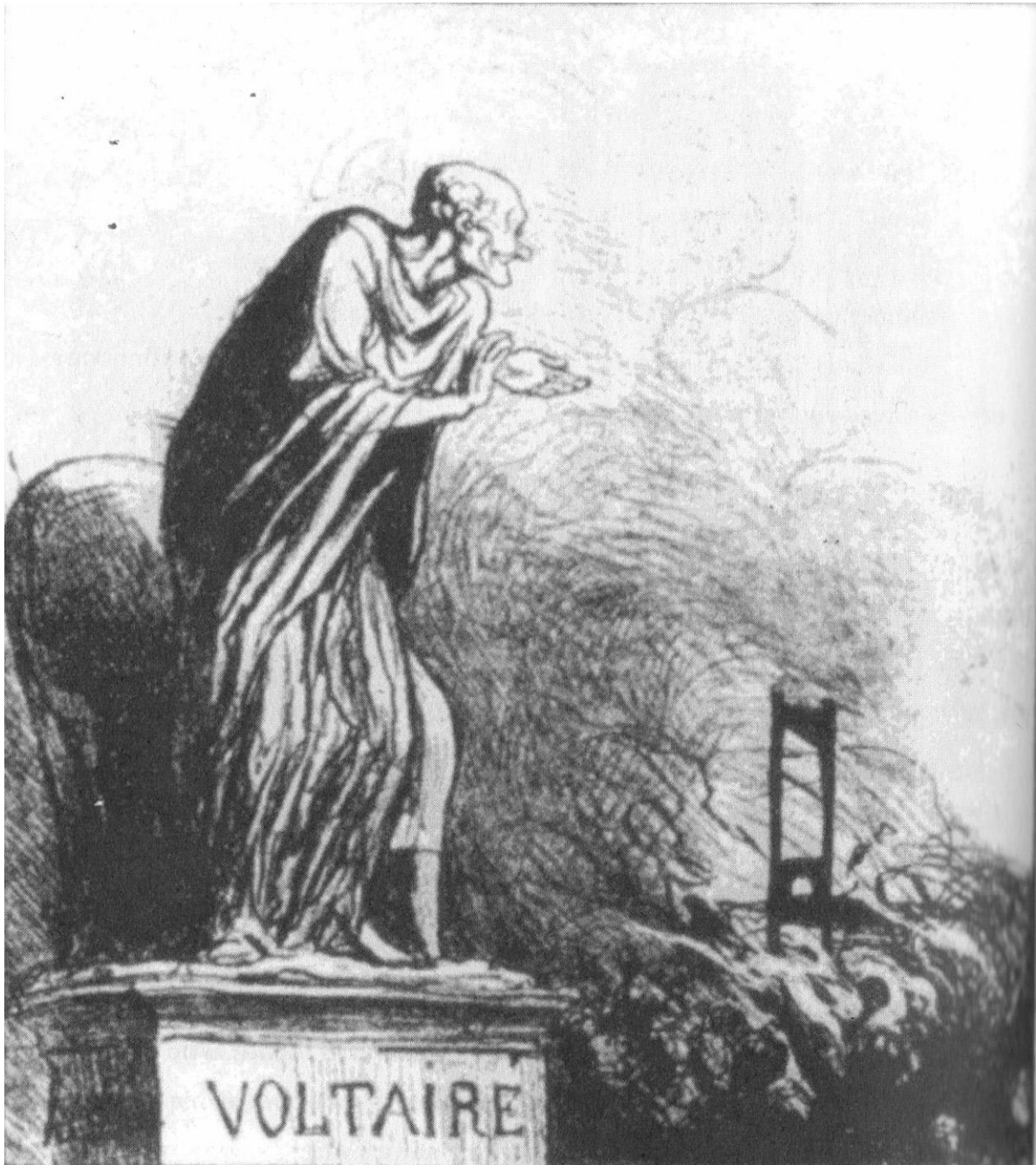
Hvad angår vores umiddelbare modstandere - de specifikke mennesker, der er fast besluttet på at opretholde den herskende orden for enhver pris - stræber vi efter at besejre dem, ikke at udrydde dem. Uanset hvor egoistiske og grådige de ser ud, ligner nogle af deres værdier i det mindste vores, og de fleste af deres fejl - som vores egne - stammer fra deres frygt og svagheder. I mange tilfælde modsætter de sig Venstrefløjens forslag netop på grund af, hvad der er internt uforeneligt i dem - for eksempel idéen om at skabe fællesskab for menneskeheden ved hjælp af voldelig tvang.

Selv når vi er involveret i fysisk kamp med vores modstandere, bør vi opretholde en dyb tro på deres potentiale, for vi håber at leve i forskellige relationer med dem en dag. Som håbefulde revolutionære er dette håb vores mest dyrebare ressource, grundlaget for alt, hvad vi gør. Hvis revolutionær forandring skal spredes i hele samfundet og over hele verden, skal de, vi kæmper mod i dag, kæmpe sammen med os i morgen. Vi prædiker ikke omvendelse med sværdet, og vi forestiller os heller ikke, at vi vil overtale vores modstandere på én eller anden abstrakt idé-markedsplads; snarere sigter vi mod at forstyrre de måder, hvorpå kapitalismen og staten i øjeblikket reproducerer sig selv, mens de demonstrerer vores alternativs dyder inklusivt og kontagiøst. Der er ingen genveje, når det kommer til varig forandring.

Netop fordi det nogle gange er nødvendigt at bruge magt i vores konflikter med forsvarerne af den herskende orden, er det især vigtigt, at vi aldrig taber vores forhåbninger, vores medfølelse og vores optimisme af syne. Når vi er nødsaget til at bruge tvang, er den eneste mulige begrundelse, at det er et nødvendigt skridt i retning af at skabe en bedre verden *for alle* - herunder vores fjender, eller i det mindste deres børn. Ellers risikerer vi at blive de næste jakobinere, revolutionens næste besudler.

”Den eneste virkelige hævn, vi overhovedet kunne få, ville være ved vores egne bestræbelser at bringe os selv til lykke.”

- William Morris, som svar på opfordringer til hævn for politiets angreb på demonstrationer på Trafalgar Square

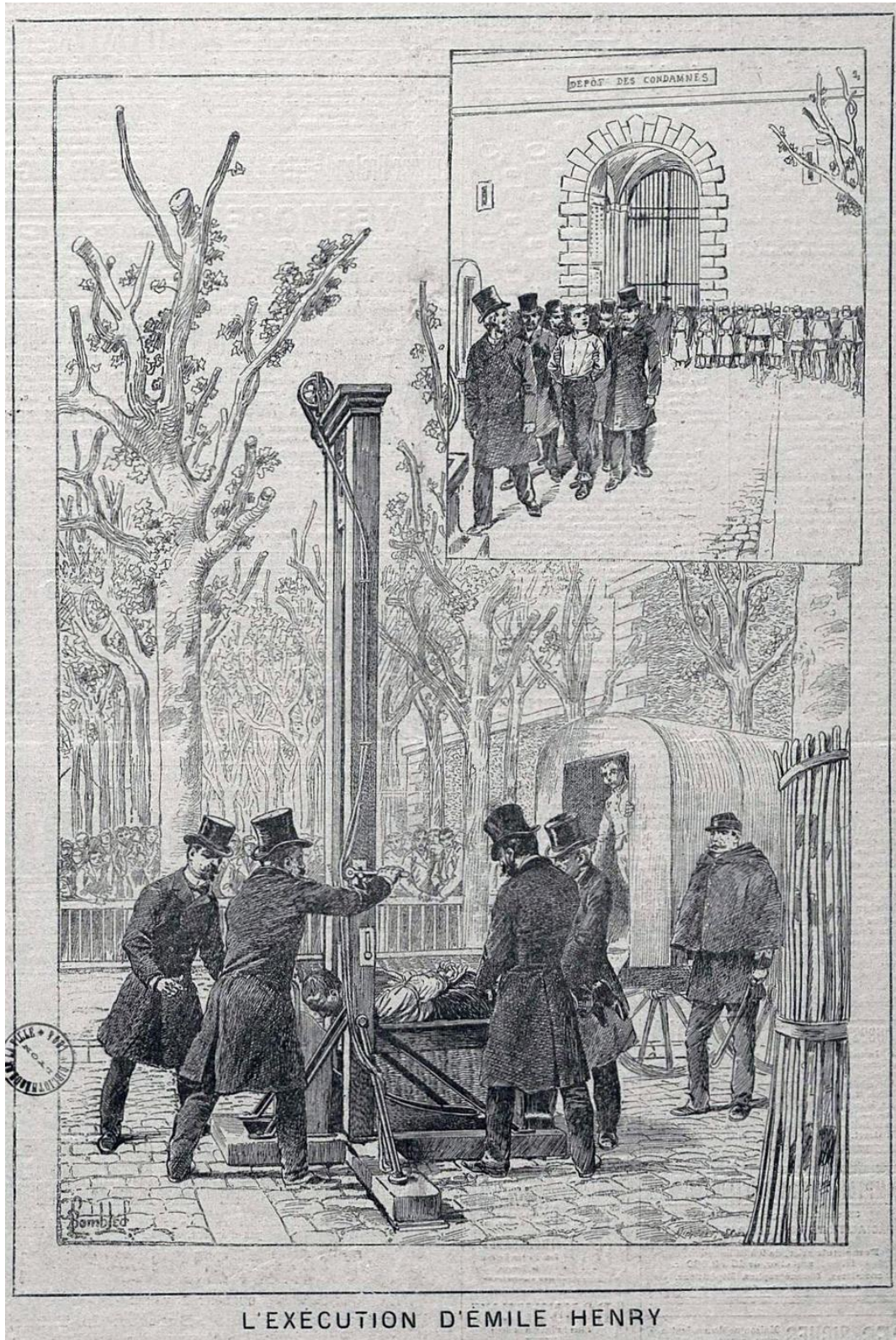
Voltaire bifalder afbrændingen af guillotinen under Pariserkommunen.

Tillæg: Den Halshuggede

Guillotinen sluttede ikke sin karriere med afslutningen af den første franske revolution, og heller ikke da den blev brændt under Pariserkommunen. Faktisk blev det brugt i Frankrig som et middel for staten til at gennemføre dødsstraf helt frem til 1977. En af de sidste kvinder, der blev guillotineret i Frankrig, blev henrettet for at have udført aborter. Nazisterne guillotinerede omkring 16.500 mennesker mellem 1933 og 1945 - det samme antal mennesker, der blev dræbt under terrorens højdepunkt i Frankrig.

Et par ofre for guillotinen:

- Ravachol (født François Claudius Koenigstein), anarkist
- Auguste Vaillant, anarkist
- Emile Henry, anarkist
- Sante Geronimo Caserio, anarkist
- Raymond Caillemin, Étienne Monier og André Soudy, alle anarkistiske deltagere i den såkaldte Bonnot-bande
- Mécislas Charrier, anarkist
- Felice Orsini, der forsøgte et attentat på Napoleon III
- Hans og Sophie Scholl og Christoph Probst-medlemmer af Die Weisse Rose, en underjordisk anti-nazistisk ungdomsorganisation, der var aktiv i München 1942-1943.

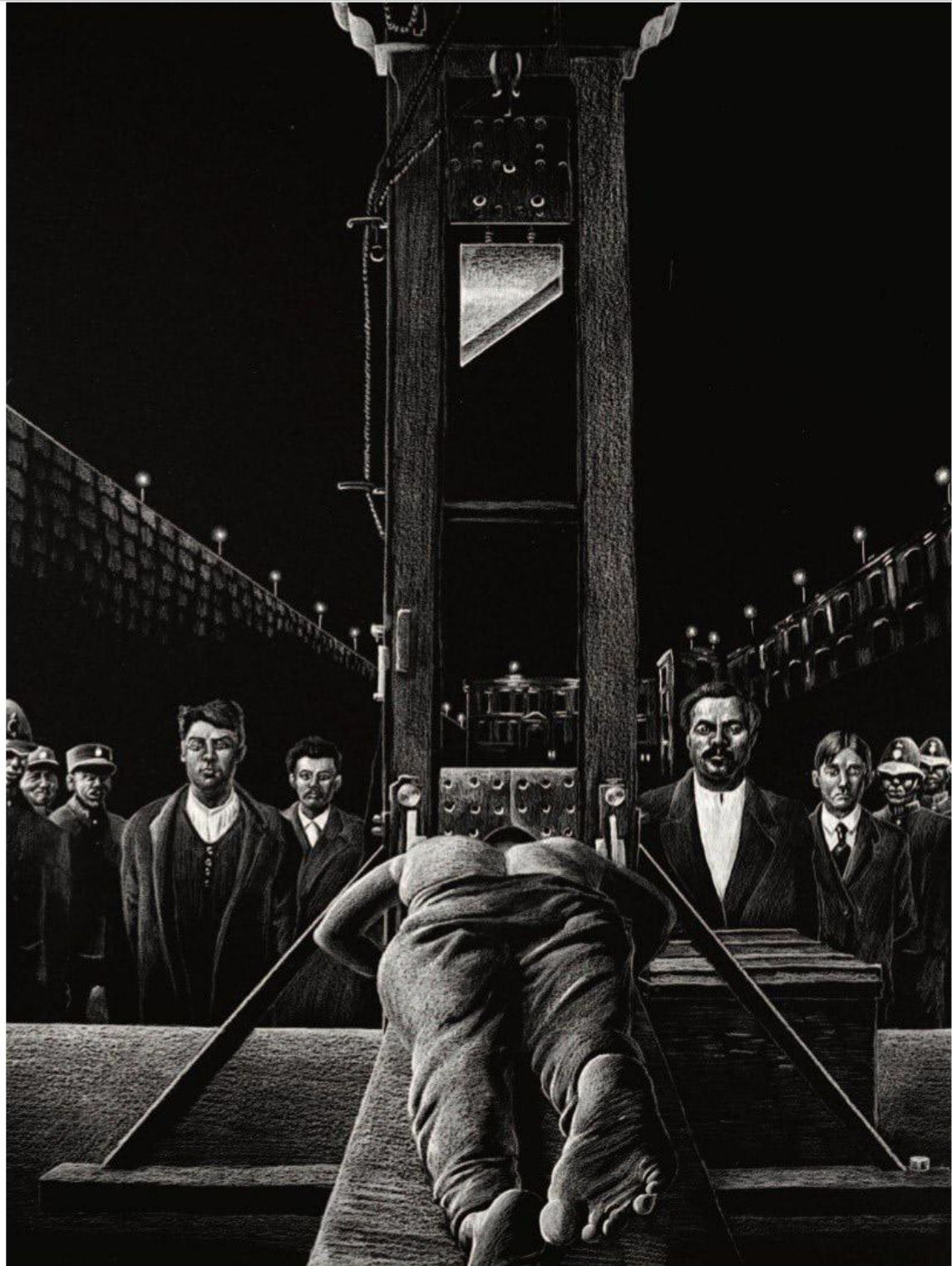

L'EXECUTION D'EMILE HENRY

Emile Henry.

Sante Geronimo Caserio.

Weekly Drawing by Théophile Bouchet: Execution of an Anarchist

André Soudy, Edouard Carouy, Octave Garnier, Etienne Monier.

Hans og Sophie Scholl og Christoph Probst.

”Jeg er anarkist. Vi er blevet hængt i Chicago, stødt ihjel i New York, guillotineret i Paris og kvalt i Italien, og jeg vil gå med mine kammerater. Jeg er imod din regering og din autoritet. Ned med dem. Gør dit værste. Længe leve Anarki.”

-Chummy Fleming

Anbefalet Læsning

The Guillotine At Work, GP Maximoff

I Know Who Killed Chief Superintendent Luigi Calabresi, Alfredo M. Bonanno

Critique's Quarrel with Church and State, Edgar Bauer

Det Anarkistiske Bibliotek

Imod Guillotinens Logik
Hvorfor Pariserkommunen brændte guillotinen, og hvorfor vi også bør gøre det
08/04-2019

crimethinc.com
oversat af Atticora

da.anarchistlibraries.net